

Sygn. akt V CNP 20/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi I. J. i M. J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...]
w sprawie z powództwa I. J. i M. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. W. [...] w R.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 listopada 2018 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów I. J. i M. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 21 grudnia 2015 r. oddalającego ich powództwo o uchylenie uchwały nr [...] z dnia 10 kwietnia 2015 r. pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w R..

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że Sąd Okręgowy trafnie ocenił, prawidłowo wyważając indywidualny interes skarżących oraz interes ogółu członków Wspólnoty, że nie ma podstaw prawnych do uchylenia zaskarżonej uchwały wydanej w przedmiocie wyrażenia zgody na likwidację lokalnej kotłowni wraz z całą infrastrukturą wspólnego co, zlokalizowaną na nieruchomości wspólnej. Wskazał, że podniesione przez skarżących zarzuty formalne nie miały wpływu na treść uchwały, powodowie nie udowodnili, by zaskarżona uchwała naruszała zasady prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną, a ich partykularny interes ekonomiczny nie może przeważać nad interesem większości właścicieli lokali, skoro właściciele dziewięciu z jedenastu lokali w pozwanej Wspólnocie opowiedzieli się za ustanowieniem indywidualnego systemu ogrzewania, jako tańszego i bardziej sprawiedliwego. Okoliczność, że powodowie optują za systemem ogrzewania ze wspólnym piecem gazowym nie jest wystarczającą przesłanką do uwzględnienia powództwa.

Od wyroku tego powodowie wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zarzucając, że jest on niezgodny z art. 379 pkt 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 366 oraz art. 365 § 3 k.p.c., a także z art. 2 Konstytucji RP. Podnieśli, że o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 28 listopada 2014 r. w sprawie I C [...], a tym samym Sąd Apelacyjny winien był w związku z wystąpieniem przesłanki nieważności postępowania uchylić zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i pozew odrzucić z uwagi na stwierdzenie naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 366 k.p.c., a czego nie uczynił. Wskazali, że w wyniku wydania zaskarżonego wyroku ponieśli szkodę w wysokości 11.492,14 zł, która wyraża się w różnicy pomiędzy poniesionymi kosztami w ich

lokalu i tymi, które stanowią 10 % ich udziału w pokryciu kosztów Wspólnoty wynikłymi tylko z powodu likwidowanego na mocy wyżej wymienionej uchwały wspólnego c.o. w budynku (min. 20.998,76 zł), a kosztami, które byłyby poniesione, gdyby nie doszło do likwidacji wspólnego centralnego ogrzewania, a zamiany wspólnego ogrzewania z węglowego na ekologiczne gazowe (9.506,62 zł).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” dokonuje się w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. może zostać uznane orzeczenie sprzeczne z niewątpliwymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjmuje się, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r., I BP 3/17, nie publ., z dnia 28 lutego 2017 r., I CNP 11/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CNP 22/16, nie publ., z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, i z dnia 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, nie publ.).

Podniesione przez powodów w skardze zarzuty wypełniające ich zdaniem podstawy nie uzasadniają wniosku, że wydany przez Sąd Okręgowy wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie

przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo, by zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że tożsamość przedmiotu uprzedniego orzeczenia oraz kolejnego powództwa, wykluczająca możliwość jego merytorycznej oceny i uzasadniająca odrzucenie pozwu, zachodzi w przypadku jednakowej podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz ponownego żądania powoda, przy czym przesłanki te muszą wystąpić kumulatywnie. Wskazuje się, że tożsamość roszczeń zachodzi wówczas, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. Podkreśla się, że o tym, czy w nowym procesie chodzi o tę samą, czy też o inną podstawą faktyczną sporu decyduje stan faktyczny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim procesie. Test mający na celu zbadanie zasadności zarzutu powagi rzeczy osądzonej przeprowadza się w oparciu o kryterium tożsamości (identyczności) żądania zgłoszonego w nowym pozwie z żądaniem, które w związku z daną podstawą sporu było już przedmiotem rozstrzygnięcia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2017 r., IV CSK 607/16, nie publ., z dnia 21 listopada 2013 r., III CSK 43/13, nie publ., z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, nie publ., i z dnia 9 października 2014 r., IV CSK 37/14, nie publ.).

Z akt sprawy wynika, że przedmiotem sprawy była zaskarżona przez powodów podjęta przez właścicieli lokali nieruchomości położonej w R. przy ul. W. [...] w dniu 10 kwietnia 2015 r. uchwała nr [...] w sprawie wyrażenia zgody na likwidację lokalnej kotłowni wraz z całą infrastrukturą wspólnego co, zlokalizowaną na nieruchomości wspólnej. Okoliczność, że prawomocnym wyrokiem zaocznym z dnia 28 listopada 2014 r. w sprawie I C [...] Sąd Okręgowy w Ś. uchylił podjętą przez właścicieli lokali nieruchomości położonej w R. przy ul. W. [...] w dniu 21 lipca 2014 r. uchwałę nr [...], podjętą w tym samym przedmiocie, nie przekonuje o tym, by w obu sprawach chodziło o to samo roszczenie i by Sąd Apelacyjny wydając zaskarżony wyrok dopuścił się naruszenia art. 379 pkt 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 366 oraz art. 365 § 1 k.p.c. Przedmiotem spraw było, bowiem żądanie

uchylenia innych uchwał, podjętych w innych datach, choć o identycznym przedmiocie rozstrzygnięcia. W sprawie nie wystąpił, zatem problem nieważności postępowania z uwagi na prawomocne osądzenie sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami (art. 379 pkt 3 k.p.c.).

Zagadnienie natomiast czy pozwana podejmując po prawomocnie przegranym procesie raz jeszcze uchwałę o tożsamej treści, zmierzającą do tego samego celu nie nadużyła swego prawa podmiotowego mogła być rozpatrywana wyłącznie w ramach zarzutu naruszenia art. 25 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz.U z 2018 r., poz. 716, ze zm.), którego w skardze, której podstawami Sąd Najwyższy jest związany (art. 424¹⁰ k.p.c.), nie postawiono.

Z przytoczonych względów odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).